

Peter
Mayle

Psí ŽIVOT

ilustrace
EDWARD KOREN

ARGO

Psí ŽIVOT

Peter
Mayle

Psí ŽIVOT

ilustrace
EDWARD KOREN

Czech edition © Argo, 2018

Copyright © Text and Illustrations Escargot Copyrights Limited 1994

Translation © Paul Millar, 2000, 2018

ISBN 978-80-257-2406-4 (váz.)

ISBN 978-80-257-2503-0 (e-kniha)

Věnováno třem knížatům mezi veterináři:
Jeanu-Claudeovi Agenauovi, Dominique Roizardové
a Jonathanu Turetskymu

AUTOROVA POZNÁMKA

Tuto knihu jsem napsal podle skutečných událostí. Ovšem v souladu se soudobým stylem autobiografií, který si politici osvojili pro své paměti, jsem v jistých ohledech pravdu uzpůsobil tak, aby na mne nevrhala nepříznivé světlo.

OSUD, PROSLULÁ OSOBNOST, PROUST A JÁ

Život je nekalý, to ví každý, a dobře tomu tak. Kdyby šlo vždy všechno podle plánu, byl bych až dosud uvázaný na řetěze u nějaké farmy, kde lišky dávají dobrou noc, snažil se přežít na ošizené dietě a štěkal do větru. Naštěstí však jsme někteří z nás osudem předznamenáni k tomu, abychom se z prostého původu vymanili a ve světě plném řevnivosti uspěli. Příkladů je dosti, jako Lassie nebo i ten pejsánek, který patrně tráví celý svůj život s hlavou natočenou v nepřírozeném úhlu a naslouchá starožitnému gramofonu. Tak tohle by pro mě nebylo, ale předpokládám, že teriéři si moc vybírat nemohou. Podle mého názoru to jsou hluční malí mizerové s omezenou inteligencí.

Jak se moje memoáry budou rozvíjet, popíšu vám svoji pouť životem detailně – od narození až po dnešní eminentní postavení, na období nesnází, na měsíce v divočině, na honbu za obydlím, na podivuhodná setkání, na mezníky života, na obraty k lepšímu a tak dále nezapomínaje. Prozatím však dejme toto vše stranou a obraťme pozornost k záležitostem podstatnějším: kterak jsem se vynořil coby pozoruhodná osobnost a k rozhodnutí seznámit veřejnost s mými názory na stránkách této knihy.

Začalo to, jak se často stává, náhodou. Přišel k nám fotograf, který pod záminkou uměleckých studií levandulového záhonu doufal v bezplatný doušek. Kromě letmého očichání jsem mu nevěnoval mnoho pozornosti, ale on odložil sklenici na dobu dostatečně dlouhou k tomu, aby zabral několik

NÁHODNÉ SETKÁNÍ

neformálních portrétních snímků. Vzpomínám, že mě zabral v siluete proti slunci – *contre-jour*, jak říkáme my Francouzi –, a když jsem se zastavil, abych zalil muškáty, zaslechl jsem, jak si mumlá něco o vznešeném divochovi.

Tehdy jsem o té epizodě moc nepřemýšlel. Někdo z nás holt fotogenický je, někdo není. Ovšem za několik týdnů jsem se objevil v časopise. V plných barvách, vousy naježené, oháňka vzhůru – živý obraz nebojácného hlídacího psa. Pak že fotoaparát nelže! Neví nic.

Od té doby se dveře netrhly. Přijížděli mě navštívit i z jiných časopisů, alespoň z těch natolik důvtipných, aby rozpoznaly opravdovou hvězdu. Noviny, televizní týmy, různí obdivovatelé zblízka i zdaleka, jakož i párek lidí pokradmého chování, snažících se prodat prošlé krmivo pro psy –, všichni přijížděli, a já jsem se snažil vyhovět všem. Pak začaly přicházet dopisy.

Nevím, jestli jste vůbec někdy dostali dopis od úplně cizího člověka s dotazy po vašich osobních zvycích. Musely jich

z ničeho vinit, i když to tehdy podstatně ohrozilo moji důvěru v mateřský instinkt. Jak se dozvíte, byly to dny temna a žízně.

Odbíhám od tématu. Literatura volá, a já si musím uspořádat myšlenky. Celkem vzato jsem, navzdory ubohým začátkům, měl kouzelný život. Patron psů – svatý Bernard, pokud to nevíte – mi byl nakloněn. Kromě toho jsem na základě svých zkušeností byl schopen dospět k řadě svých vlastních názorů, i když něco málo poznámek týkajících se batolat, koček, hygieny, pudlů a veterinářů trvajících na staromódním způsobu měření teploty by se i mohlo útlocitného čtenáře dotknout. Za tato otevřená slova se neomlouvám. K čemu by byly deníky jako tento, kdyby neodhalily autora takového, jaký je, se všemi jeho nectnostmi?

LITERATURA VOLÁ

